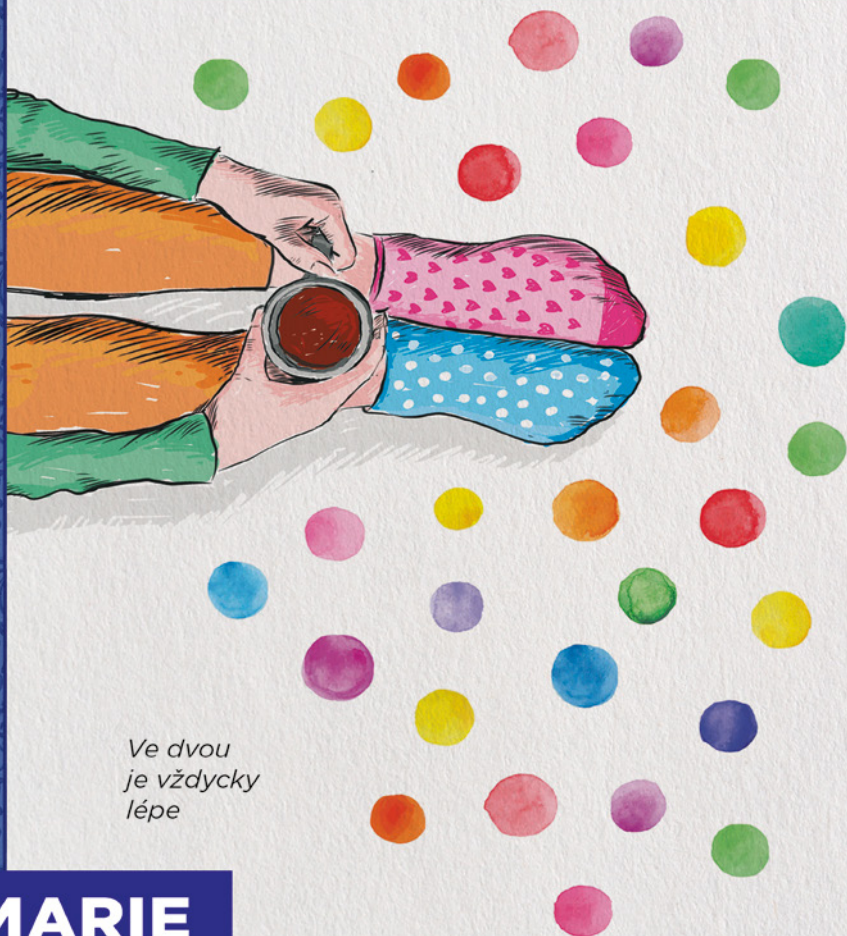
 metafora

LÁSKA VE SVĚTĚ LICHÝCH PONOŽEK

*Ve dvou
je vždycky
lépe*

**MARIE
VAREILLEOVÁ**

edice **7** lásky

Alice právě dorazila do Paříže a má jediný cíl: začít od nuly a dát dohromady sebe i svůj život. Ze všech pracovních nabídek jí vyšel jen podivný start-up s neobvyklým projektem na párování ztracených ponožek. Alice to ještě netuší, ale setkání, která ji tu čekají, jí obrátí život naruby. Že by to nakonec bylo to nejlepší místo pro nový začátek?

„Komedie o sourozenecké lásce, ve které se snoubí něha s humorem a přináší příjemné čtenářské chvíle.“

- čtenářská recenze

„Postava Alice si vás získá už od prvních stránek. A co když jsou liché ponožky z titulu prostě symbolem spřízněných duší, o které postavy románu v životě přišly?“

- čtenářská recenze

MARIE VAREILLOVÁ

Láska ve světě lichých ponožek

MARIE VAREILLEOVÁ

LÁSKA
VE SVĚTĚ
LICHÝCH
PONOŽEK

Přeložila Hana Davidová

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

La vie rêvée des chaussettes orphelines © Charleston,
une marque des éditions Leduc.s, 2019
Translation © Hana Davidová, 2020
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-478-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-477-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-139-7 (print)

*Mému Vincentovi,
velké lásce mého malého života*

Náhoda neexistuje, existují jen setkání.

– *Paul Éluard*

Úspěch je schopnost jít od jednoho neúspěchu
k druhému a neztrácet nadšení.

– *Winston Churchill*

Alicin deník

Londýn 20. srpna 2011

Dneska ráno jsem měla první sezení u psycholožky. Chuť tam jít jsem měla asi takovou jako skočit do Temže. Byla jsem trochu nervózní a před elegantní budovou v Notting Hillu, kde má ordinaci, jsem si vykouřila cigaretu. Svou první po půldruhém roce. Zbytek krabičky jsem vyhodila a před návratem domů se polila voňavkou. Nechci, aby to Oliver věděl.

Oliver právě přišel z práce. Počkám, až si v předsíni sundá kabát. Už jen podle oděru je mi jasné, že přinesl fish and chips z hospody dole v domě. Svou integraci do londýnského prostředí bere nesmírně vážně. Od chvíle, kdy jsme se sem přestěhovali, je rozhodnutý žít podle všech základních klišé turistických průvodců, pije černé pivo, třikrát týdně jí fish and chips, k snídani si dává červené fazole a každý den o páté si nalije čaj s kapkou mléka. Každou chvíli čekám, že se tu zjeví v uniformě královských gard, aby mi předvedl výměnu stráží před Buckinghamským palácem.

Zato mně se stýská po Spojených státech. Neříkám mu to, ale toužím se tam vrátit.

To sezení nakonec nebylo tak hrozné. Popravdě řečeno, není to tak, že bych doopravdy potřebovala nějakou terapii, ale jestli to Oliverovi dělá radost... Psycholožka toho moc nenamluvila, jen se zeptala na pár věci ohledně mého problému a na závěr mi dala zvláštní radu, ať píšu.

„A co mám psát?“ zeptala jsem se s vykulenýma očima, „já psát neumím...“

„Nejde o psaní žádného románu, Alice, stačí, když si povedete deník, kde budete vyprávět o svém životě.“

„Proč?“

„Protože psaní přináší úlevu a krom toho může pomoci objasnit některé skryté nebo potlačené emoce.“

„Já nemám o čem psát, já jsem úplně normální holka.“

„Co myslíte, Alice, tím ‚normální‘?“

„Prostě se mi nikdy nic neděje.“

„Zkuste tedy automatické psaní, zaznamenejte všechno, co se vám mihne hlavou, bez jakéhokoli přemýšlení. Takže dvě stránky, Alice, do příštího sezení.“

Rovnou jsem si koupila sešit. Spíš proto, že mi přišla roztomilá jeho látková žlutě puntíková obálka než z opravdového přesvědčení. A taky se mi moc líbil citát na té obálce: Náhoda neexistuje, existují jen setkání.

No. To nic nemění na tom, že do něj nebudu mít co psát, protože skutečnost je už taková: nic zajímavého se mi nikdy neděje.

2018

PODZIM

*„I'm so tired of playing it nice,
Holding doors and being polite,
I'm not the sweet girl they want me to be
I'm sorry, Baby, but I need to break free.“*

Scarlett S. R. a Modrý Fénix, Set Me Free

Budík na nočním stolku přeskočil z 5.44 na 5.45. Sedám si v posteli, nerozsvécím. Protáhnu se (tři vteřiny), odpojím mobil (čtyři vteřiny) a vypnu režim letadlo (dvě minuty). Položím ho na noční stolek, v dokonalém zákrytu s okrajem postele, právě do poloviny vzdálenosti mezi lahvičkou s prášky na spaní a sklenicí vody, která leží přesně deset centimetrů od tuby s krémem na ruce. Natáhnu ruku po sklenici... a ...

Ruka chňapne do prázdna, jednou, podruhé, potřetí. Nikde žádná sklenice. Žádný krém na ruce.

Nic srovnaného.

Žádný řád.

Chaos.

Dýchej, Alice.

Vypínač není tam, kde má být. Zběsile šátrám, rozsvécím. Tohle není moje postel ani můj noční stolek, ani můj pokoj. Zpotí se mi ruce. Na okamžik ztuhnu, nejsem schopna myslet. Nemůžu dýchat. Přijdu pozdě. Abych byla v práci v 7 hodin, musím přijet na stanici Wall Street v 6.53, což se nestane, když nastoupím do metra v 6.32 nebo později, vyrazit z domu tedy musím v 6.24. A to ještě platí jen v případě, že na rohu William Street a Pine Street nebudu čekat na zelenou déle než minutu.

Aby to všechno bezchybně klaplo, musím být nutně v 5.45 z postele.

Je ale 5.47.

Z hloubi vzpomínek ke mně zaznívá vlídný a uklidňující Angelin hlas.

Dýchej, Alice.

5.48. Panika v tu ránu rozežene ospalý opar v hlavě po prášcích na spaní. Já nikdy nechodím pozdě. Nikdy. Poprvé za čtyři roky, šest měsíců, dva týdny a čtyři dny zřejmě nepřijdu do práce přesně v sedm hodin. Možná až v 7.04, nebo ještě hůř: v 7.13.

Mechanicky se levou rukou chytím pravého zápěstí. Jakmile ucítím ohmatané přívěsky svého náramku, okamžitě se mi z paměti vynoří šumění vln hladících vlhký písek a vůně slaného větru na pláži v Narragansettu. Radostná vůně dětství. Slyším moře a dunění větru, kterým proniká křik racků a houkání sirén lodí mířících na Block Island. Pomalu, zhluboka dýchám a počítám do čtyř.

Znovu mi v uších zazní ten uklidňující Angelin hlas.

Dýchej, Alice, to bude v pořádku.

Jedna. Nadechnu se.

Dvě. Vzpomenu si. Jsem v hotelu.

Tři. Jsem 3623 mil od New Yorku.

Ne, tady se počítá v kilometrech.

Jsem 5834 kilometrů a kousek od svého domova: jsem v Paříži.

Čtyři. A nepřijdu pozdě do práce. Žádnou práci už nemám.

Tlak na hrudníku slábne. Vzduch se mi vrací do plic. Otevírám oči. Pokoj je dokonalý. Všechno čisté, bílé, srovnané, uspořádané. Židle u stolu, desky s nabídkou hotelových služeb, poznámkový blok s ořezanou tužkou, všechno perfektně vyrovnané.

Všechno je v pořádku.

Nikam nepřijdu pozdě. Schůzku mám až v deset. Dnes se svět nezhroutí.

Už tři týdny jsem neměla záchvat úzkosti. Angela měla pravdu, ten ukvapený odjezd byl nebezpečný, člověk musí zvládnout spoustu emocí a nových situací. Já ale odjet musela, nebylo na výběr.

Pečlivě ustelu postel a několikrát zkontroluju, jestli nikde nezůstal žádný varháněk. Přesně rozmístím polštáře a setru mikroskopický prach usazený na jemné smetanové látce. Pokojská by to neudělala líp. Bude mě mít za pošuka nebo za hlupáka. A bude mít pravdu.

Tyhle rituály nemáš zapotřebí, Alice. Musím se naučit zvládat úzkostné stavy. Musím se vzchopit, abych vypadala normálně.

S nadlidským úsilím rozhodím polštáře, stáhnou pokrývku a zmačkám prostěradlo. Zakážu si pohled na záhyby a na tu zkázu v podobě pokrývky zmuchlané na úhledném čtverci postele. Musím si dát život dohromady a začít nanovo, proto jsem přeletěla Atlantik. Tady můžu žít jako normální holka. Normální holka, které se nikdy nic nepříhodilo.

10.04. Schůzka je už o čtyři minuty zpožděná. Dvě stě čtyřicet vteřin mého života je ztracených, mrtvých, pohřbených v nicotě světa. Šedesát minut v jedné hodině. Šedesát vteřin v jedné minutě.

Už asi posté si utáhnu culík na hlavě. Tomu nerozumiím. Na to, aby se někam přišlo včas, se stačí včas vypravit. Já přece nežiju v jiném časoprostoru než ostatní, a stejně jsem evidentně jediná bytost na tomhle světě, která pochopila to velké tajemství života, kterému ještě valná většina lidstva na kloub přijít nedokázala:

Čas na cestu = čas v dopravním prostředku
+ čas chůze + časová rezerva.

Někdy mám pocit, že mně jediné bylo dáno znát tu děsivou pravdu: čas se nám krátí. Ty, kteří v bezvýznamných činnostech promrhávají nejcennější hřivnu, kterou nám vesmír dal, bych ráda upozornila: nevím, jestli jsi v obraze, ale jednoho dne umřeme. Život je krátký, netrvá věčně, každá chvíle se počítá. Čas vyprchá a vezme s sebou jakoukoli možnost vrátit se zpátky, zanechá jen lítost, úlomky mušlí uvázlé na pláži při odlivu.

Stop.

Nadechnout se.

Myslet na něco jiného.

Je pošmourno, začal se právě snášet dešť jemný jako svatební závoj, a já si přesto rozepínám kabát.

Pařížské nebe je nízko a je zatažené, teplota ale stoupla nejmíň na padesát stupňů Fahrenheita. Kolik je to stupňů Celsia? Musím se naučit počítat v celsíích.

Ze stanice Belleville se valí proud lidí, otevírají se deštníky, jako by se jeden po druhém rozevíraly obří šedé květy. Jedna chvátající žena přede mnou klopýtne, jen taktak ji chytím za paži. Je těhotná. Polekaně se jí zeptám:

„Neublížila jste si?“

„Ne, to je v pořádku, děkuju!“

Je vystrašená a zjevně dohání zpoždění, skloní se a chce sbírat obsah své kabelky rozsypaný po asfaltu. Pospíším si:

„Neshýbejte se, já to udělám.“

Sbírám její věci, mobil, balíček kapesníků, propisku a několik drobností.

„Jé, děkuju,“ řekne a úlevně si přitom oddychne, „mě tak bolí záda...“

Usmějeme se na sebe a její vřelý výraz mi na chvíli dodá sílu. Potlačím instinktivní nutkání položit ruce na její oblé břicho, vzdmuté tím malým životem schovaným uvnitř. Popřeje mi hezký den a zmizí v lidské vřavě, jsem zase sama. Cítím, jak mi pod nohama drnčí projíždějící metro. Dva miliony dvě stě tisíc obyvatel. Paříž bzučí, chvěje se a překypuje životem. Udělala jsem správně, že jsem přijela právě sem. Je to ideální místo na to zmizet, rozplynout se v davu těl bez tváří, zapomenout na svět a nechat svět, aby na mě taky zapomněl.

„Alice Smithová?“

Přede mnou stojí drobná žena v béžovém pršiplášti. Elegantní padesátnice s prošedivělými vlasy stočenými do lakem vyztuženého drdolu. Stisknu jí ruku.

„Dobrý den!“

„*Marvelous!* Já jsem Jane Thompsonová z agentury Field a Thompson,“ řekne mi dokonalou angličtinou, „mluvily jsme spolu po telefonu...“

„Těší mě!“

„Pojďte se mnou,“ zavelí rázně a rozevře mi nad hlavou kostkovaný deštník. „Jak sama uvidíte, je to pár kroků od stanice metra Belleville.“

Odkašlu si, zrovna tohle jsem po ní nechtěla.

„Já myslela spíš čtvrt Marais nebo Montmartre...“

Zastaví a rozesměje se.

„A proč ne rovnou Disneyland, když už jste u toho! Já vím, že Američani milují Marais a Montmartre, ale to jsou přišerně turistická místa. V Marais se o víkendu ani nedá projít ulicemi, jak jsou zacpané chodníky; a Montmartre je dál od centra a je to tam taky zamořené turisty a kapsáři. A upřímně řečeno, při vašem rozpočtu ani nemá cenu o něčem takovém uvažovat...“

„No to je fakt.“

Zklamání zakryju posmutnělým úsměvem. Bláhově jsem se viděla v bytečku s dřevěným krovem a výhledem na baziliku Sacré Coeur, ale je mi trapně, že vypádám, že dám na tak hloupá klišé.

Cestou mjííme čínskou restauraci, veřejnou prádelnu a řeckou restauraci, kde se ve výloze otáčí na rožni flákota masa s odkapávajícím tukem. Vzpomenu si na fotografie osvětlené fasády muzea d’Orsay nebo zahrady Palais-Royal lemované arkádami, o kterých jsme si povídali na hodinách francouzštiny. Naučila jsem se pojem „haussmannovský styl“. Vybavím si svou americkou učebnici, kde pod obrázkem majestátní budovy s ozdobně kovanými balkony stálo: „... *pochází z období řady rozsáhlých stavebních úprav probíhajících pod taktovkou prefekta Haussmanna v polovině 19. století.*“

To znamená, že vzhledem k postapokalyptickému stavu svého bankovního účtu můžu rovnou zapomenout na rue Rivoli, Montmartre a Marais, a rozhodnu se tedy důvěřovat Jane Thompsonové. Zastaví před oprýskanými vraty do dvora domu vtěsnaného mezi orientální pekařství a základní školu. Natuká kód a přidrží mi dveře.

„Jde o bývalé servisní patro, uvidíte, že je to světlé a velice klidné místo.“

Energicky oklepe deštník na popraskané dlaždice vstupní haly. Vyjedeme výtahem do šestého, posledního, patra a vejdemo do malého bytu. Obývací pokoj se otevírá do plně vybavené kuchyňské části, tady tomu říkají „americká kuchyně“, vysvětlí mi madam Thompsonová. „Tak se vám aspoň nebude stýskat po domově.“ Poslední nájemník všechno předělal, je tu funkční nábytek, vestavěné skříně, pohovka, hifi věž se dvěma reproduktory... Střešním oknem do pokoje navzdory špatnému počasí proniká dost světla. Do tří metrů čtverečních koupelny se dokázala vměstnat i vana. Místo je malé, neosobní, bílé a čisté.

V obývacím pokoji otevřu jediné okno a mrknu, co je venku. Byt je orientovaný na sousední školu, je sem slyšet hluk města a občasné zatroubení, ztrácející se v šelestu deště. Vybavím si skoro nepřetržitě kvílení houkaček na Manhattanu a vrčení klimatizací během celého léta. Nevím, jestli se mi tohle místo zamlouvá, ta jeho střídmost mě uklidňuje a zároveň mě z ní trochu mrazí.

Rozezní se ostré zvonění a na školní dvůr pod okny se vyvalí houf dětí. Hrají si v tom dešti, barevné kapuce natažené přes hlavy. Symfonie jásavých výkřiků, která doléhá až ke mně, mi vykouzlí úsměv na tváři. První od chvíle, kdy jsem přijela. A byt rázem vyzařuje něco přívětivějšího – možná je to tím zvonivým dětským smí-